

het huis

van Anne's droomen

Dit jaar kocht Letty geen boek..... Neen, dit jaar niet! Ze moest haar geld bewaren voor iets anders! Iedere onnoodige uitgaaf, hoe klein ook, moest vermeden worden. Ze kende maar één doel meer, waarop zich al haar gedachten concentreerden: de inrichting van haar huis! Want ze gingen trouwen. Eindelijk gingen ze trouwen. Eindelijk konden ze trouwen!

Opzettelijk verreed ze in de boekenweek de lokkende étalages van de boekwinkels. Want wanneer ze één hartstocht had, dan was het die voor het bezit van boeken. Doch nu hield ze zich schrap, iedere morgen en iedere avond, als ze naar en van kantoor fietste. Meubelwinkels, zaken van huishoudelijke artikelen — in het voorbijrijden trachtte ze een glimp van het tentoongestelde op te vangen. Maar een boekhandel bestond niet voor haar. Nu niet.

Tot — het lot ingreep en ze wachten moest, omdat de brug open was. Uit gewoonte zwenkte ze met haar fiets uit de steeds langer wordende rij het trottoir op. Ze stond al te neuzen voor het raam van de grootste boekhandel van het stadje, eer ze goed wist, wat ze deed. Want deze manier om hier bij een dergelijke gelegenheid te wachten was haar tot een gewoonte geworden, de jaren door.

— Kom, ze kon immers de verzoeking best weerstaan en zien, wat er lag!

Een boekje over woninginrichting. Zou ze — het kon te pas komen. Ze wist echter bij ondervinding, dat de door dezen binnenhuis architect gegeven oplossingen meestal de draagkracht van smalle beurzen te boven ging.

Er kwam beweging in de file. Reeds werd de greep om haar stuur vaster. Toen zag ze, in een verloren hoekje, waar lang-geleden-verschenen boeken lagen, de fascinerende titel: „Het huis van Anne's droomen”.

Nu werd het moeilijk, zich strak te houden en niet naar binnen te gaan. Want deze titel lokte. Hij bleef in haar gedachten hangen, ook toen ze, resoluut, verder fietste. Hij zong nog in haar hoofd, toen ze 's avonds naar Henk fietste. Ze trapte op de cadans van die woorden: Het huis van Anne's droomen — het huis van Letty's droomen — van Letty's droomen.....”

O, het zou maar een heel eenvoudig huisje zijn — één van een lange rij bijna eendere huisjes — maar van binnen zou het háár huis zijn. Het huis van háár droomen.

Ze beleefde weer het moment, dat ze voor het eerst alléén een eigen kamertje kreeg. De wellust, waarmee ze alles, wat aan Hermien, haar zuster, had behoord, verwijderde. *Niets* mocht blijven. Het moest háár kamer zijn, alléén van haar. Een hokje, dat haar eigen persoonlijkheid weerspiegelde.

Een kaal hokje was het geweest eerst. Slechts het nieuwe behangsel, door haar zelf opgeplakt, gaf het een toets van distinctie. Langzamerhand had ze het gevuld met dingen, die ze mooi vond. En nooit kende ze dieper teleurstelling, dan wanneer men haar iets ten geschenke gaf, dat ze niet waardeeren kon. Ondanks protesten en boosheid weerde ze het uit haar heiligdom.

En nu mocht ze een huis inrichten, een héél huis! Ze was bij Henk, eer ze het wist. Ze vond hem boven, op zijn kamer. Een kamer *zonder* distinctie. Dat voelde ze iedere keer weer, wanneer ze hier kwam. Nu ja, een man stond anders tegenover zijn omgeving en als er dan in huis niemand was, die je raad gaf.

Een paar goeie dingen stonden er — geschenken van háár. Die zouden ze meenemen. De rest kon hier blijven. Wim, de jongere broer van Henk, zou er blij mee zijn.

Bij uitzondering vond ze Henk achter een tamelijk wel leeg geruimd bureau. En rondom was de grond bezaaid met papieren. Zeker was hij aan het opruimen geweest, nu hun trouwdag zoo dicht al naderde. Hij zag haar glimlach.

„Ik dacht vandaag: als we werkelijk die meubelen nemen, die jij zoo mooi vond, dan past dit er niet bij, wat de kleur betreft. Het kan gemakkelijk donkerder gebeitst. En een nieuw lapje leer, of hoe noem je dat goed, voor het blad. Dezelfde kleur als de zittingen van de stoelen. Ik knap dat zelf wel op. Beitsen kan ieder, die een beetje handig is.....” Hij keek haar aan en ze wist, dat hij nu een prijsje verwachtte. Omdat hij, ook hij, blij gaf van goede smaak. En omdat hij niet praatte over een meubelmaker, maar de zuinigheid wilde betrachten door zelf te doen.

Inplaats daarvan vroeg ze: „Maar wil je je bureau dan in onze huiskamer zetten?”

Hij hoorde niet, hoe ontzet ze was. Hoe ze, in een flits, haar zorgvuldig uitgedacht schema bedorven zag door een meubel, dat er niet paste. Een meubel, dat aan Henk toebehoorde.

Hij zei monter: „In onze eet-huis-studeerkamer, ja! Of wou jij het in de salon zetten? Dan wordt het daar wel al te vol, als je 't mij vraagt. Gezwegen van de verwarming, 's winters.”

„Ik dacht — misschien — op één van die kleine kamertjes boven.”

Het klonk onzeker, doch ook dit hoorde hij niet. Henk had nu eenmaal een gemakkelijk karakter: hij dacht geen kwaad en bemerkte geen onraad, vóór hij er midden in was. En dan wist hij ook geen raad meer.

Nu kon hij nog plagen: „Wel ja, begin maar meteen met me naar boven te verbannen! Zal je niet zoo glad zitten vrouwtje. De geheele dag op weg, zonder jou — dan toch zeker de avonden in één kamer met jou. Jij met een naaiwerkje of wat ander gepruts, ik aan mijn bureau, om mijn orders te boeken, later samen naar de post — kind je weet niet, hoe ik daarnaar verlangd heb. En nu wordt het werkelijkheid.”

Ditmaal had Letty niet de moed om hem te zeggen, wat ze hiervan dacht. Hij gaf er haar ook geen gelegenheid toe.

Vaag overlegde ze: later — een andere keer — want dit oude bureau, en mijn nieuwe meubels..... Henk moet een nieuw bureau koopen, zoo'n klein, gemakkelijk ding. Misschien met een opklappend blad. Ik moet er over denken, thuis. Het uitrekenen. Vaag gevoelde ze spijt, dat ze het boekje over moderne woninginrichting niet gekocht had. Het kon nog... morgen... overmorgen...

Toen zong opnieuw die andere titel door haar gedachten: „Het huis van Anne's droomen.....” het huis van Letty's droomen. Doch de melodie scheen veranderd en de woorden hadden een spottende bijklank. Och kom, dit kwam ook wel in orde. Je kreeg veel gedaan van Henk, als je 't verstandig aanlegde. Later gingen ze naar beneden. Letty had het gevoel, als was haar teleurstelling haar aan te zien. Daarom zocht ze een houding. Misschien kwam het daardoor dat ze dadelijk het witte lam zag op Deetjes boekenkastje. Ze nam het in haar handen; ze prees: „Mooi is dat. Van wie?”

Ze hoorde het antwoord nauwelijks. Ze zag naar het lam in haar handen... naar de boeken achter de glazen deuren... wat ze in werkelijkheid zag was: een zorgvuldig bijeengezocht meubilair en daarbij een bureau, dat er niet paste...

Toen, ineens, vlegde er een vreugdige verwondering over haar betrokken gezicht. Ze nam een boek uit de kast. „Bezit jij dat? Ik zag het vanmiddag in een uitstalling. De titel trok me aan. Maar ik wilde het niet koopen. Nu niet.”

Deetje lachte. Deetje plaagde: „Je las zeker verkeerd: het huis van Letty's droomen! Maar je mag

Ze las, aldoor las ze.

het gerust van me lezen. Ik heb al de Anne-boeken. Je moet met het eerste beginnen, dan heb je er meer aan. Wil je ze nu al? Of misschien straks, in je nieuwe huis?”

„Geef ze nu maar mee. Als je geen haast hebt om ze terug te krijgen tenminste.”

„Welnee. Ik las ze al een paar keer. Echt gezellige boeken. Net goeie lectuur als je een beetje in de put zit.”

Ze lachte weer.

„Natuurlijk zit jij nu niet in de put!”

Letty zei: „Nee. Natuurlijk niet.” En toen: „Ik moet weg.”

Ze wilde, even nog, eer ze slapen ging, dat boek inzien. Ze begon met het huis der droomen, al zei Deetje, dat ze dit niet doen moest. Wat konden de anderen haar schelen? Het ging haar om het huis... het huis... En om een jonge vrouw, die Anne heette... die Letty zou kunnen heeten.

De dag daarop was een Zaterdag. Henk, die reisde, moest 's middags naar het hoofdkantoor van zijn firma. Pas 's avonds zagen ze elkaar.

Letty had velerlei plannen gehad voor die middag. Zij vergat ze. Ze las, aldoor las ze. En zonder dat ze het wist veranderde er iets in haar.

Eerst voelde ze een vage teleurstelling. Er was een huis, ja, maar niet dat huis was de hoofdzaak. Het ging om de mensen, die er kwamen. Allerlei mensen. Met velerlei moeiten. Met velerlei vreugden. En vooral: met velerlei eigenaardigheden. Te midden van die allen de jonggetrouwden. En het huis, dat een middelpunt werd. Het scheen, als kwam

het huis er alleen maar in die zin op aan, dat het een middelpunt was. Toch hield Anne van het huis. Ze had verdriet, toen ze het verlaten moest. Maar het was voor haar niet de hoofdzaak.....

Niet de hoofdzaak.....

Letty hield die woorden vast, alsof iemand anders ze haar had toegevoegd en zij ze nu moest keuren naar hun waarde.

Niet de hoofdzaak!

Was zij bezig geweest, van het huis *wel* de hoofdzaak te maken? Van de inrichting althans? Van de inrichting, zooals zij zich die dacht?

Zooals *zij* zich die dacht!

Weer woog ze de woorden. En ze wist, dat ze nu raakte aan haar eigenlijke fout.

— Het huis van Anne's droomen — het huis van Letty's droomen — dat nieuwe huis had ze gezien als een omgeving, waarvan *zij* het middelpunt was. Zelfs Henk kwam in de tweede plaats. Neen, misschien niet hijzelf, maar dan toch wel zijn wenschen en zijn behoeften. Zooals ze, met een zekere wellust, uit haar kamer had verwijderd wat aan Hermien had behoord en haar niet zinde, zoo wilde ze nu weren, wat van Henk was, doch niet bij haar paste. Hoevel hij eraan gehecht was.

Het huis van Letty's droomen — de naam die in haar zong, was verworden tot een valsche melodie. Het moest zijn: „het huis van *onze* droomen.” Niet *zij*, die haar wil oplegde en Henk, die zich voegen moest. Zij samen, die trachten moesten tot een éénheid te groeien. Niet slechts, wat het uiterlijke betrof, maar bovenal innerlijk.

— Maar het komt toch vanzelf — als je van mekaar houdt!

Bijna hardop zei Letty deze woorden van tegenspraak. Want ze wist nu ineens dat het *niet* vanzelf kwam. Dat de mooie, groote dingen in je leven nooit vanzelf komen. Dat je ervoor vechten moet. En misschien er voor lijden. Ondanks je liefde voor elkaar. Beter: juist door die liefde voor elkaar.

En voor dit groote, dat ze nu weer recht goed zag, vielen de kleinigheden weg. Verloren ze hun betekenis.

Alleen dit ééne wist ze nog: het is niet voldoende, wanneer we *samen* gelukkig worden. We moeten ook samen probeeren iets voor anderen te zijn.

Toen ze geroepen werd om te eten, had ze het boek bijna uitgelezen. Ze was juist toe aan de woorden: „Geluk voor je allen — maar denk er aan, moeiten en zorgen zullen er ook wel komen. Dat kan niet anders, daar kan geen huis, hoe lief ook, ons voor behoeden. Maar als jullie ze samen het hoofd biedt met liefde en vertrouwen, dan zult u ze te boven komen. Als u die twee bij u heeft als kompas en loods, kunt u alle stormen trotseeren.”

Ze legde het boek neer.

Ze las nog eens de titel: „Het huis van Anne's droomen”. Doch het waren andere woorden, die nu aanvingen in haar te zingen: „liefde en vertrouwen... liefde en vertrouwen...”

Ze stond stil, boven aan de trap.

Ze zei er een derde woord bij: „geloof”. En ze bad stil: „Help mij, God, om nooit te vergeten, dat deze de voornaamsten zijn. Dat al het andere pas daarna komt. Ook het huis van mijn droomen..... Henk en ik... en Gij... als de derde... neen... als de eerste.

J. M. W.—W.

Een boek van Rie van Rossum

Onze lezeressen kennen, *natuurlijk*, Koosje Mansvelt. Want met dit persoontje hebben ze een heel jaar meegeleefd, en ze weten, dat ze de hoofdfiguur was in het vervolgverhaal, dat wij vorig jaar in ons maandschrift plaatsten.

Ja, maar..... er is een maar bij. Van Koosje Mansvelt was nog veel meer te vertellen en, wie haar uit het vervolgverhaal kent, is nu nieuwsgierig naar dat *meerdere*. Welnu, aan die nieuwsgierigheid kan voldaan worden. Het vervolgverhaal uit ons maandschrift kwam nu in boekformaat uit.

Dat wil zeggen: 't vervolgverhaal werd zóó uitgebreid, er werd nog zóóveel meer van Koosje verteld, dat er nu een lijvig boek is gekomen van 360 bladzijden. Rie van Rossum heeft bij het vervolgverhaal nog wel eens zooveel bijgeschreven.

Wie nu Koosje kent, zal dit boek willen hebben. Rie van Rossum is een prettig vertelster en Koosje is nu eenmaal een prettige figuur. En dan haar zusters!

Het dikke boek *Koosje Mansvelt* kost in fraaie band slechts f 3.90.